

Halmosi Sándor
(1971, Szatmárnémeti)

Megjelent kötetei:

a démonokkal flancoló
(versek, Bp., Littera Nova, 2001–2002.)

napleány voltál
(versek, Bp., Littera Nova, 2002.)

babérliget
(versek, Bp., Littera Nova, 2003.)

mely a salamoné
(versek, Bp., Littera Nova, 2004–2005.)

annapurna déli lejtőin. szeretők könyve
(versek, Budapest-Kolozsvár, Littera Nova-FISZ-Polis, 2006.)

kékhagyó kedd
(Válogatás Franz Hodjak lírai életművéből, Bp., Noran kiadó 2004 kft., 2009.)

Halmosi Sándor ritkán szóló költő, de kevés szavának súlyos a fedezete. A tömörítés mestere: verseinek tiszta szövege mögött trilógiányi történetek, megszenvedett sors-tragédiák szoronganak. Ezek a súlyok azonban nem húzzák le a földre, nem is nehezednek rá. Szabadon repülnek ezek a versek, de nem úgy, mint az énekesmadarak, hanem úgy, mint az interkontinentális repülőgépek, hasznos terhet visznek egy, hál'isten még távoli célállomásra. A tárgyakkal, tájakkal, kertekkel, borokkal, s persze elsősorban emberekkel benépesített **világ-rakomány** címzettjei mi vagyunk: a mai és holnapi befogadók, Halmosi Sándor régi és (remélem, szaporodó számú) új hívei.

A költő, bár birtokában van a huszonegyedik századi líra eszköztárának, nem szövegeket, hanem **költeményeket** ír, kitágítja ugyan, de nem adja fel lírai énje birodalmát, azaz végtelenül **személyes** üzeneteket fogalmaz. Üzenetei pedig, a magyar líra legjobb hagyományait követve **közösségi** üzenetek, a valóságosnak hitt, akart **egység** megfogalmazásának kísérletei. Az emberi hit ereje ad sajátos belső dinamikát ezeknek a műveknek, hogy szelíd erőszakkal építhessék az életművet, s egyszerre tökéletesíthessék magát a költőt és olvasóit is.

Ezek a költemények – félreértés ne essék – nem szaválásra, nem plakátokra születtek. Esti meditációk, önbizalom-erősítő meghitt beszélgetések, vagy halk, közös felolvasások illenek hozzájuk. Nyitott elme és szív, ahogy az a tiszta emberi gondolatokhoz, érzelmekhez, az **igazi versekhez** való.

Luna Könyvek

GYIMESI LÁSZLÓ

halmosi sándor GILEÁD

Luna Könyvek

halmosi sándor

GILEÁD

Menni.
Háztól háztól járnál
Lélektől lélekig
Mint a középkori prédikátorok.
Mint a falusi tanítók
És nagyapáink, a mezőről hazafelé.

Aki meg nem szólítható
A csodákban nem hisz
Aki a kimondott szó erejében nem remél.
Aki fél, könyöklő, akinek munkája
Mozdulata, dühe, csókja nem poézis.

Dolgozni kell, szeretni kell.
Egyszerű ez.
Oda jutunk úgyis.
A fény alá
Arra a széles mezőre, mind.

Plein air

halmosi sándor

G I L E Á D

A borítót a szerző terve alapján
Faragó Ágnes készítette

Az olvasószerkesztésben nyújtott segítséget
köszönöm Sinkóné Tóth Zsuzsannának,
Szigeti-Sugár Évának és Mező Hajnalkának

© Halmosi Sándor, 2009

© Noran Kiadó 2004 Kft., 2009

G I L E Á D

a fenntartható csodákról

*a világot a szépség
fogja megváltani*

Dosztojevszkij

DE EZ MOST MIND NEM FONTOS

hanem a tűzzománc
és a kungfu a tánc
hogy a gyerekek minden
reggel tiszta szívvel
tiszta inggel
és bő uzsonnával
induljanak

ez mindennél fontosabb

a szauna meghitt tíz percei
a kőszegi gyümölcsös
a mandulafák
a Cassiopea
és ó azok a régi bútorok
cipőboltok
a finom kávék
többet tudnak az életről
mint a könyvespolcnyi brockhausok
és bédekkernek ott a tavaszi virághagyma
a tegnapi illatos-omlós fahéjas csiga
a sóska
az eper
a vendégváró árvácska

és mindeközben feleségnek lenni
és háziasszonynak
szeretőnek
szakácsnőnek
anyának
nőnek lenni

kíváncsi
ügyesnek
gyorsnak
megértőnek
türelmesnek

magamról mit is mondhatnék
amit még nem mondtam el
csak ismételni tudom magam
ideje van mindennek
és helye van mindennek
nem lehet jól vagy rosszul szeretni
csak szeretni lehet
nem lehet mérni az örömet
csak hozni lehet
és elvenni
nincs két kedves
meg ilyenek

és hogy vigyáznunk kell magunkra
mert nem rombolni jöttünk ide
de építeni
jószóbból hitet
jócsendből békét
fából asztalt
álmokból kékkezi munkából
házat otthont műtermet

ezeket hiszem

és hogy a birtoklásvágy
az elvárások mindent tönkretesznek
ha valamit is meg akarsz tartani az életből
el kell engedned
szét kell osztanod
mert minden mulandó

de az örökkévaló valahogy mégis
ezekből a mulandókból áll össze
a pohárból az asztalon
és a mosolyodból
ahogy várlak
ahogy elmentél

ahogy sült a kályhán a fokhagymás bagett

pedig azt mondják minden amit látunk
hallunk tapasztalunk
az egész anyagi világ csak káprázat
számszara
csak az van ami nem látható
csak az él ami nem vágyik
és ami lényeges
az a másikban van
de hát az üdvöt
mégiscsak ennek az egy világnak
az átlényegítésén keresztül érhetjük el
minden tárgy mozdulat szó
gondolat tett egységbe hozásával
és nincs más utunk lehetőségünk
nincs is más választásunk
minthogy ezt az egy világot átlényegítsük
és felemeljük a csodába

nem tudom, hogy ez beszéd-e
talán nem is fontos
mirákulum vagy túlélő praktika
egyre megy

olyasvalami lehet ez
mint a gyógynövények a padon
mint a róka megszélidülése
ott legbelül

HOZZUK MAGUNKKAL

az idők mélyéről
a növények szívós puhaságát
és a növények között éltek
minden bántását
és minden bocsánatát.
A tudást, hogy életével játszik
ki érzelmekkel játszik
és a tudást
hogy az élet mélyélésű
és túlélni
csak így tudunk.
A test gyengédsége által.
Ahogy a lélek szövete.

KASSÁKOSAN INDUL

*friss szelű
százaadelős
pártázatos
withmanes lendületű
hiperbola
láttam azt a templomot Zebegényben
vasárnap volt
Verőce, Kismaros
stációk a domboldalon
ellenpontnak itt a maró kín
a hirtelen halálok
és a lét elviselhető nehézsége
bár lenne
bár menne
járna a kútra
amíg el nem törik
nap mint nap
vízért
életvízért
örökre*

DORULE

és a menyecske mellett
valószínűleg ájózó karó lesz majd
s bár én még olyat nem láttam
de a tágra nyitott á
az ájózás folyamatosságát
és öblösségét jelképező szóközi rövid
és szóvégi hosszú ó
a bájolás
az ámulatok és ájulatok közelsége
az ajnározás, melynek teljes körű jelentésével
ugyancsak hadilábon állok, istápoló kisugárzása
rokon szálakat penget meg bennem
nosztalgiát ébreszt
az otthon melegét juttatja eszembe
ahol még nem jártam
s aminek ajtaját te mindig oly gondosan
bezárod

CSAK ÜLNÉK AZ ABLAKBAN

és nézném a fákat
és órákig az esőt hallgatnám
ha most Griesheimban lennék
a sárga tulipánokkal telt vázát letenném a földre
az enyhenarancs
és mélynarancs gerberákat beállítanám
a borosüvegbe
a nyakukat megviaszolták mézarany viasszal
a címkéket Andrea rajzolta
vékony feketével drapp
és aranyszín merített papírra

2004

Termelte és palackozta Lekics Imre

8313 Balatongyörök

az ezerjóra és a cserszegire vékonyabbak kerültek
az olaszrizlingre kicsit szélesebb
ahogy azt az arányok megkívánják
az aranyvégeket visszahajtották
a háncs alatt
szép is
tart is
én így képzelem el a rendet
láttam az udvart a ház előtt
láttam a hegyen a szőlőt
láttam őket hajnalban kelni
és láttam őket késő este asztalt teríteni
kiönteni a bort vacsora után

ezt cselekedjétek a mi emlékezetünkre

egy-egy szálat tennék
minden üvegbe

és elhelyezném őket szerte
a szoba fekvése
és hangulata szerint
megvetném az ágyat
ez is milyen érdekes
akár fekszünk
akár kelünk
mindig ágyat vetünk
mi mindent tud a nyelv uramisten
vet-vetés-megvetés-magvetés-vetemedés-vetület
a levesre valót már délután megvettem
s csak ülnék a párnán a földig érő széles ablakban
a Goethe Strassén
Dächertné egyik apartmanjában
nézném a fákat
várnálak téged
és hallgatnám az esőt
most szállsz át Frankfurtban
tehát tíz perc múlva indulnom kell

tíz perc
kinek szoros
kinek tág
hejdeszoros a világ

nekem most éppen tág
mert hát mi lehetne szebb, mint várni valakire
aki ma neked vacsorát főz
és előtte
és utána
és közben is többször megölel
várni valakire, akivel megoszthatod az esőt
Hodjakot
Rilkét
Bachmannt

Pastiort
a fákat
a várakozást
és a többi csókot is
mely mind a salamoné

még nyolc perc
kinek szoros
kinek tág

nekem most épp szoros
mert volt már úgy, hogy vártam
mert azt mondták, hogy jönnek
csak át kell még szállni
és fel kell ülni a vonatra
és le kell róla szállni
a kellő időben
aztán valahogy
az utolsó pillanatban
mindig
közbejött
valami

kiszellőztetek
és elindulok öt perccel hamarabb
biztosan tetszeni fog a szoba
a csend
a kilátás
égve hagyom az arab lámpát a földön
a kecskebőr tompítja a fényt
és búvöli a tulipánokat
az utcán még megfordulok

itt olyan közel van minden

és miközben főznél
én folyton ott sürgölődnék körülöttem
persze teljesen fölöslegesen
mert a konyha is kicsi
most inkább szoros
és a munka se sok
de én hámoznék
kóstolnék
mernék
és minden fölöslegességem ellenére
hozzád vissza-visszatérnék
hátha le kell hajolni
egy krumpliért
egy karalábéért
egy pajzán gerezdért
meg is ölelhetnék hátulról
vagy elmenőben beim Vorbeigehen megcsókolnám
nyakad szirtjét, és ez sokszor több,
mint egy hosszú ölelés
istenem mit nem adnék
ha megcsókolhatnék még egyszer
minden nyakat
amit valaha csókoltam
sokszor életem kockáztatásával
féltékeny férjek árgus tekintetét kijátszva
sóért, borsért menve
a konyhába
még ott
a Ludwig-Pfau-Strassén

aztán megterítenénk együtt
kiválasztanánk a zenét
és áthívnánk a fiúkat
és a fiúk át is jönnének minden bizonnyal
átjönne mindkét Balázs

a halk
és a beszédes
átjönne Márton, Laci és Tamás
és Béla is
Béla is biztosan átjönne, ha hívnánk
és magyarul szólnának hozzánk
és nem hazudnának

megennénk a levest
megennénk a másodikat
aztán átmennénk
desszertbe
borba
lazába
és akkor megérinteném lábujjadat
lábujjammal
az asztal alatt
és beszélgetnénk
az élet kis és nagy dolgairól
a Tagungshotelről
vagy Dächertnéről például, aki vajdasági német
és akit már gyerekkorában kitelepítettek
vagy elüldöztek a szerbek
de az is lehet, hogy csak eljöttek
egy jobb és igazabb világ reményében
mert a nyelv és a nyelvet beszélő ember
mindenre emlékezik
magyar a férje, de ő már nem tud magyarul
csak néhány szót
különben is egész életét Griesheimban élte le
ahol apartmanokat építtetett
horvátokkal
és szerbekkel
és ahol szinte csak magyarok laknak
mert itt most leépítések vannak

Abbau

Nearshore

Outsourcing

ilyenekről beszélnék

és a Balaton-felvidékről

a reggeli futásról

a Taunus Therme-ről

arról, hogy kinek mikor jön a párja

azokba a dolgokba persze nem mennénk bele

az alapkérdéseket megkerülnénk

inkább annak örülnénk

ha Laci is jól érezné magát

neki nem jön ki a párja

és örülnénk Bélának, Mártonnak

és mindkét Balázsnak külön-külön

és együtt is nagyon örülnénk

de annak méginkább, ha lassan magunkra hagynának

hogy vergődjünk már zöld ágra

áruljunk már egy gyékényen

hogy kanászodjunk

legyünk zörgő haraszt

egy malomban örlő

ha nyakadhoz érek

felforr a vérem

és parazsakkal tömött kas a szám

hajnalban Hodjakról beszélgetnék hosszasan

a fordítás bakafántjairól

de Tunéziát

és Tafraout-ot

Sousse-t

és Hammametet

mégsem tudnám elmondani teljesen

mert az az igazság

hogy nem lehet beszélni a többi csókról
vagyis nem lehet úgy beszélni
hogy ez a mostani ne keseredjen meg
ne hűljön ki
de azt elmondanám, hogy Andrea, miután
megírta a címkéket, nemezruhában várt
a Szépkilátónál ibolyát szedett
nyugodt lekiismerettel elmondanám,
hogy megnéztük Szigligetet, Szent György-hegyét
és Badacsonyt, Nemesvitát
és felmentünk a kápolnához is a hegyre
de a medinákat ott sem beszélhettem ki magamból
sőt többnyire hallgattunk
mint az idén Kapolcson
csak a nap tűzött
csak a szél fújt, de nagyon
pedig azokban a szűk sikátorokban valamikor
napestig bóklásztam, kerestem valami mélyebb
értelmet és összefüggést, míg rá nem jöttem,
hogy csak a beszéd bolyong bennünk
és a szerelem

és megköszönném neked ezt a szép estét,
köszönöm a vacsorát, a fenyőket az ablakom
előtt, a csókokat, amikből sosem elég,
magyarul mondanám mindezt,
ott Griesheimban, Darmstadt mellett,
a melltartódat az ablak kilincsére akasztanám,
hogy a felkelő nap és Laci és Béla is örüljön, lássák,
hogy érdemes volt felkelni, még egyszer megvetni
az ágyat és derűs szívvel, hetykén
munkába indulni

*de az idő csak telik, és az ember egyre inkább
betegül, könyvismertetőt ír a délutáni csendben,*

*darabokra szaggattatol, közben szürkül,
sőt esteledik, mindenki látogatója elment,
Péter elment, János elment, Máté
felesége is elment, mind elmentek, még
Tamás sem ült le velem sakkozni, éjfél van,
olyan ez a kórház, mint egy váróterem,
és én ott állok pizsamában,
hálóing nélkül*

na ebből is vers lesz
válaszolta esemesben
a trubadúr
és én belenyugodtam
hogy szakadjon bár akárhány lócs
a költő végül úgyis
az irgalmasokhoz kerül

nem szabadna írnom többet neked
nem írok többet neked
és nem is válaszolok

inkább itthon lábadozom
egyedül
szívom az udvarlás rövidszárú
kemény pipáját
nézem a belső udvart
hallgatom az esőt
és az üres kilincset bámulom
tán be is törnének érte
és elvinnének melltartódat
ha kiakasztanám
ha eljönnél mégis
nemrég a biciklimet lopták el
aztán a lépcsőház utolsó eredeti
ólomüveg rozettáját feszítették ki a keretből

a többi hattal már korábban végeztek
mint ahogy az udvar zsolnai burkolatát is
felszedték és a homlokzat majolikafrízeit
sem restellték megmenteni
a dolgozó nép szépérzékétől
mi mindent tud a nyelv
és a nyelvet beszélő ember
istenem
jó napot, kopogtatócéduláért jöttem
és csak néz
egyik lábáról
a másikra áll
pedig tudhatná
hogy íme hát megleltük
és hozzánk most már
bármikor
kopogtatás nélkül is

MÁRAI, MARBURG, CSEND, LEVENDULA

és tangó, beszédkényszer, és hó, és hallgatás. sokszor kelek Szardínián, vagy abban a faluban a Mosel mentén, a tetőablakos szobában, ahol úgy ölel-tél, mint kölest a felkelő nap, vagy Cuglieriben, a szűk, csendes sikátorra néző szobában, vagy Griesheim ugye, vagy Helgoland dűnéi, mintha mindig is ezt csináltuk volna, templomba jártunk és szeretkeztünk, Aritzóra is gyakran ébredek, meg Alghero kis, meghitt repülőterére, Stintinóra és Argentierára, vagy a homokos strandokra, az eldugott öblökre és a naplementékre, ezekről írja Tandori, hogy emlékközeg, ha amonnét, hogy kiabált a pásztor és hogy karistolt a tehene, de esküvők is voltak és nagy bulik, és dolgoz, csendes napok az Orlay-ban. és Lampi is volt, vasárnapi idill, premier plan. most megint vasárnap van, madaras, zöld csend. valahol valakit ölelnek, szemmel vernek, bántanak. de beéred te is. és hazatalálsz.

HA MEGSZÖKNÉNK A VILÁG ELŐL

*és belerobognánk a csendbe
kiülnénk a csillagos ég alá
az albergho mellé
elgondolkoznánk az égről fölöttünk
és az erkölcsi törvényről bennünk
innánk a jó vörösbort
vino della casa
meglátogatnánk Ludót Pattiban
tanulnánk egy kicsit olaszul
és élnénk a csodát
ez lenne a munkánk
a tengerpart
a Lipari szigetek
Taormina
Messina
Szirakúz*

IL TRENO A DOMANI

Decemberben csak arról írhattam volna,
hogy jelenlét, tiszta helyzetek, és az előszobába,
a nappaliba milyen függöny, a múltra milyen
drapéria. És arról, hogy folytonosság,
s amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.

De mindenki magáért beszél, és beszélni kell,
hogy a csend ne találgatás legyen rossz
és rosszabb között. Hable con ella.

Ma az van, ami tegnap volt, szükségszerűen
és kíméletlenül, és holnap az lesz, ami ma van.
Sáfárkodni csak ebből lehet, és ez nem kevés.
Mert a fekete mágiánál jobb a fehér,
és a fehér mágiánál jobb a reggeli harmat
meg a veszekedés. A munka délután,
egymás megdolgozása este.
Azok a sikálások,
az a teknőszégyenítő dagasztás.

DECAMERON

mennem kell megint, fűre telepedni,
csillagos ég alá kifeküdni, ibolyát alulról
szagolni, vízkeresztségen átesni, tégedet
boszorkánypróbáknak, úgymint vízpróba,
tűzpróba, mérlegelés esete, s máglyára
vonni vagy karóra, na mit szólsz,
a fülszöveghez meg egy szavad sincs,
és az amarcord, kérem, brian élete,
i tu mama tambien,
beszélj hozzá, alul semmi?

és a casablanca, stalker, 101 reykjavik,
egy-két pornó, voltaire a hibás,
jules és jim

a múlt nélküli ember
hétköznapi mennyország
monsieur ibrahim és a korán virágai.

tágra zárt szemek.

CSENDES LAMENT

És én téged el nem hagylak soha,
fogadtad az árkádok alatt,
de tudtad,
hogy ott kakasok nincsenek.

És ha nem szeretnél,
már nem is élnék,
mondtam ott, a tetőn,
miután a halálos sebet
tőled és a világtól megkaptam.

Folyton izzadt a tenyered
és nem értetted Flórát.
Most azon muszáj elmerengnem,
hogy ha te nem lennél,
a sírni nem tudók közt
folyton kinevetnél engem.

MERT A BÁNTÁS SEM ÖRÖK

És ez a valami gonoszság is elfárad
Egyszer bennünk
Ha megunta már önmagát
És fényre vágyik
Megértésre
S arra, hogy vége legyen.
Mert úgy van az lehet
Hogy fel kell kelni
Mind a hétszer
De közben sem ártana ébren lenni
Meghallani a szóközöket
S ha valaki belül zokog.
Tegnap végig esett.
Odabújtam volna melléd
Mert tudom, hogy félsz.
És ettől a tehetetlenségtől
Én is mindig remegek.

VIRÁGOK VÖLGYE

Találkozások, színek és árnyalatok, szófoszlányok, dallamsorok, hosszú néma csendek, szívbemarakoló kopácsolás, orgonaszó, zengő patetik, boldog felvirradás és bűvöleték közepette születik mindenki személyre szabott világképe, szenvedéstörténete, megváltása, hite, hogy mindez nemcsak káprázat, nem anyag és nem hatalom, de hagyomány, kapaszkodó, Maya istennő ezer fátyla, a Via Appia és az Ostia Antica, az a vasárnapi ebéd Böblingenben, egy nehéz beszélgetés után a meleg húsleves, a pálinka és a krumplici zsoltáros bizonyága, a Vásárcsarnok, ahol remegett a tér, és zengett a kórus, odalenn a Dél gyümölcsei, a borok és olajok, fűszerek gregoriánjai, mindez menlevél lesz majd az ínséges időkben, addig is Eszternek mezei virágot vinni, mentát dörzsölni a kézben és levendulát, bazsalikomot, citrusokat és csakazértsem szakad meg a szív, csakazértsem búsulunk és nem dőlünk ágynak, vannak idők, amikor az élet megtapasztalásához elég csak körülszemlélni, de van úgy is, hogy lefolyik a fény, és kivesznek a szájból az ízek, az orrból az illatok, van úgy néha, hogy lecsapolják az istenvért, kikaparják az agyat, kimarják a szemet, és otthagynak az árokparton, lapik és csalánok között, és akkor koldus lesz az okos gazda, ebadta kivert legény, és nem menti már sem emlék sem varázslat

KISSÉ ZAVARTAN

*hitetlenkedve
és gúnyosan
fogunk állni
egyik lábról a másikra
váltani amikor megkérdik
elvégezted-e a dolgod
amiért küldtelek
és hogy örvendeztél-e
s akkor majd valamit
válaszolni kell
vagy legalább mosolyogni
még ha nem is lesz már száj
és rés sem lesz több
a létezésen*

BÁJOLÓ

*derűcsípte csendfokos
volt a hétvége édes
a nyugati gyepűn jártunk
sárvár kőszeg cák hol
pincészeren bozsok
velem léka vára
lockenhaus most
jegenyés ják őriszentpéter
bitangos szalafő
téged sír a kasvirág
templomszeren
laktunk hol misztrál
és hajnali részegség
kecsketej janó pipát
farag pityerszer velemér
türje zala kustánszeg
erdélyi a táj a hangulat
a szavak lejtése nemhiába
hont foglaláskor máriás
székelyek székeltek ott majd
tündérországba mentenek
hogyan megábelesedjen már
e világ s te ott bíborban
fényes szóközök közt
marosszezen megszüless*

ALLORA

meghitt, szép este volt
még a légkondicionáló bűgását is
hamar megszokja a fül
ha a belső másra figyel
a pacalon jóízűt nevettek, néha sírtak
és mi tagadás, az én hangom is elakadt
az utolsó vers olvasása közben
de mi más dolga is lehet a költőnek
mint hogy fényt csaljon az emberek szemébe
hogyan elfeledtesse velük mind a bajokat
és az összes protokollt

ma veled álmodtam, feszült voltál
csak úgy áramlott belőled az energia
elhagyta kezedet az ölelés
megjárták a maguk útját a lépések
a szénagaloppok
azok a caplatások a tópart fövényén
a nézések, a sok apró milliárd érintés
a dolgok és bőrök felületén
pedig elkoptak már azok rég
és a dolgok felülete is átalakult
a megmaradás
örök törvénye szerint
de amit már egyszer megfogtunk
azokra mind emlékezik a kéz
benne van a szemünkben
minden mozdulatunkban
és ha nem lesz már kéz, szem és mozdulat
akkor benne lesz a világban
ők puhítják majd tavasszal a pázsitot
ők szitkozódhatnak

pofozzák a nádat
túrnak bele lobogó hajakba
ők formálják majd a társakat egymás képére
és hasonlatosságára

nem tudom, hogy így van-e
de hát a dolgok mögött
csak kell lennie valaminek
valami hiánynak

ez a legkézzelfoghatóbb valóság
amit ismerek
Benny Goodman
és Fitzgerald

az örökké száradó ruhák a Trasteverén

tél volt, csontrepesztő hideg
és mi ott az autórádió hangjára
egy akkorát roptunk
amilyet a fagyöngyök még nem láttak
pedig ők aztán tudják
hogymi a túlélés öröme
és a kín
a lassú, csendes megadás
de ezt már mások kárára tudják
ott a 22-es úton
valahol Szécsény és a hollókői letérő előtt
ahol csak mi voltunk, az Ipoly
és a lassan kivérző fák

sanzon lehetett, Cseh Tamás
vagy az akkortájt felfedezett Rainbirds
már nem tudom
de azt már akkor tudtam

hogy ez is egy olyan nagy pillanata az életnek
amit majd egyszer meg kell írnom
és amire mindig is emlékezni fogok
és ha én már nem
akkor valaki vagy valami más
mert az mégsem lehet
hogy nyomtalanul
múljunk el
és daltalan

így látlak most én is téged álmomban
és ha más nem, ez biztosan megmarad
a zsenge domboldali fűben, a körték alatt
vagy lent a fordulónál
mindez megmarad az idők végezetéig
amíg lesz, ki odamenjen
aki érzi a birs súlyosan tömény
olajos, friss illatát
aki nem tart igényt az örökkévalóságra
de bevárja Ilkát
és amíg Ilka megjön
bokrétát köt kalapjára
ledől fölénk a fűbe
és nagy hetykén elalszik
mi lehet szebb dolog ez végeknél?

HETYKE

*vegyél csak
vegyél férfiszámba
tegyél te ki
asszony
fehér s néne
vitéznyelő
kurucfaló
rémeknek is
rémessége
szót nem tűró
epeséges
kis poénon
el nem eső
élcre éhes
viccben erős
erős pistát
zsebre tevő
könyökből
csak csakból
azért azért is
az mert eladdig
mert a falat nem
hallatszik amit
lenyel aki
nyeli
nem pofázik
az asszonnyal
nem hadováz
nem hadakszik
letekeri
aki meri
jövel jőve*

*kis kerteknek
kerülője
eget földet
ajnározó
ájozónak áll
a karó
hull a tallér
gombolódik
labancgallér
szélsarkantyúm
pogány szütye
az istókját
meggyötörje

haddelhadd*

NÉHA

úgy beszélnék veled
vagy csak a hangodat hallanám
vagy csak egy emberi hangot
de szétfutnak az utak a kezekben
és kinyílik számon a méreg.

PORTISHEAD

Ha férfi lennék s olyan boldog
Mint amilyen nem vagyok
Kiülnék a sziklákra
A tenger fölé
S néznék hosszán
Mereven
És tenger szeretnék lenni
Vagy piros világítótorony
Csónakod körül.

KATALINKA

*Isten hozta
a leánykát
szülőanyját
fütyös apját
adjon neki
bő tereket
szép dűlőket
örömbúvó
kék egeket
lappad ki fél
aki remeg
aki gyáva
elseperlik
nem is bánja
láss csudát hát
fogd a munkát
szoptatni kell
és babázni
bőfiztetni
csengőt orrot
kontyot rázni
kicsi bölcsőt
derekasat
világbíró
tele hasat
el nem dűlőt
fellegvárast
fénynyelőknek
ellenlábast
aki itten megfogant
izsópja lesz
és kovásza*

*világoknak
világlása
kicsi csimbók
nagy leánynép
havasháton
mind a háznép
égjen vele
aki bírja
szerelmét
ki igazítsa
aki legény
legényes
ha leány vagy
ne légy rest
ha felszépülsz
meg is maradj
izsópnak
és kece lánynak
fénykovásznak
ráadásnak*

PLEIN AIR

(1)

Menni.

Házról házra járni

Lélektől lélekig

Mint a középkori prédikátorok.

Mint a falusi tanítók

És nagyapáink, a mezőről hazafelé.

(2)

Aki meg nem szólítható

A csodákban nem hisz

Aki a kimondott szó erejében nem remél.

Aki fél, könyököl, akinek munkája

Mozdulata, dühe, csókja nem poézis.

(3)

Dolgozni kell, szeretni kell.

Egyszerű ez.

Oda jutunk úgyis.

A fény alá

Arra a széles mezőre, mind.

A FENNTARTHATÓ CSODÁKRÓL az éneklőmesternek, az életnek zsoltára.

1. És adtál te nekünk csókot, lelkünkre pecsétet, hogy bele ne romoljunk a hadakozásba, miként az ellen kívül s belül ránk ront és a hazugságban megfürödik és a létrontásban el nem fárad.
2. De te kivettél minket a pusztaságból, és elvezettél minket a lugasba. És szánkra tetted a bort, és szánkra tetted a szót, hogy többé mi már ne tévelyegjünk.
3. Hogy sem mi, sem unokáink, sem azok unokái ne hibázzák el a mértéket, a csendet és a tisztánlátás kegyelmét. Hogy ne szomjúhozzunk többé mást, mint a napfényt, mint a tiszta és egyenes beszédet. Igéket, melyeknek múlt idejük van, jelenük és jövőjük. Szavakat a szóközök mögött.
4. Mondják, írod, Segoviában a nők még nyolcvanévesen is őrzik a szépséget, az eleganciát, a férfiak az irántuk táplált rajongást. Sok a fény, a meleg és a pompa, Kelet varázsa, Közép-Európa vallásos buzgósága.
5. És Hegyalja buzgalma és a Bodrog köze, a Hernád mente, a Tiszahát. És hogy neve legyen a csodának: Ezerjövölgy, Kopasz Csárda, Solitude, Bebenhausen, Szenttamás. Megadja a föld az ő gyümölcseit.
6. Mert belé vagyunk helyezve a világba, mint belénk a szomorúság és egymásnak öröme.
7. És belénk tetted az elégtelenséget is, a pajkos

civódást, az élcet, lamenteket, a kackiát. Hogy ne legyenek a te napjaid vígság nélkül valók, és a mieink is, kiket a legfőbb művednek mondanak, legyenek hozzájuk hasonlók.

8. S ki evett már mézzé lett körtét, aki csókolt már szomjas száját, és az visszacsókolta őt. Aki kitalálta a teaházat, a vízipipát, a brióst. A kardamomot, az oregánót, köményeket. A havat, a sült gesztenyét.

9. Aki a szerelmet.

10. Mert lakhatásom van tebenned, és neked énbennem. Otthon, mit megálmodni jó, megcselekedni érdemes. Hova betérni csendsziget, gyerekzsivaj, vendégvárás. Hol a bársonyok.

11. Zalán, Verona, Pfalz. Lecco. Monte Barro. Nem vagyunk egyedül. A dolgok lelke elkeveredik az élőkével, és a misztérium megvárandósul minden mozdulatban és szóban. Langeoog, Ikland, Zsámbék. Hany, Sárospatak.

12. Tango argentino.
Tabán.

13. És miénk a szenvedés története is, a hajlító között is a legnagyobb. Hogy az alázatot el ne vétsük, hogy a létezésből könnyűség okán ki ne vetődjünk.

14. És lám megadtad nekünk a tapintás kegyelmét. Simogatni, érinteni. Megfogni, átölelni, szorítani. Megtartani, felemelni. Cirógatni, integetni, megpofozni, verejtéket, szeme sarkát, szája sarkát letörölni, kalászt fogni, markot vinni, barázdába

beleállni, nem billegni, eke szarvát, kasza nyelét,
kantár szarát átalvenni, palántázni, kacsot tépni,
lobot lopni, ágyat vetni, elengedni, elengedni.

15. Szájba venni, számbavenni.

16. Szépasszony völgye, Búbánatvölgy.
Madarasi Hargita.
Présház.

17. A klastromot benned is a csend építi. És
Piazzola mester, és Bartók tanár úr. Ünnepeken
zengedezik a teremtet világ. És amikor dolgozni kell,
kedves a szerszámok üteme.

18. Mert te kilopkodod szívünkből a bosszúságot, és
garmadba állítod a mi nagy tanulságunkra.

19. És hallják ezt minden népek, és felbuzdulnak,
miként a szarvasok Gemenc erdein.

20. Mert tudja mind az ő dolgát, és dolga vagyon
mindeneknek, amióta a folyók elindultak
a földnek gyomrából, és a mi szemeink
az csodáknak látására.

21. Mert elmúlik minden, csak a szentség az örök.
És ez a világ az ő képére és hasonlatosságára. A mi
kishitünk, a te nagy hosszútűrése. A hazugoknak
elvetemedése. Az ige és a bor. A szerelmes szavak.

AZ ELCSITULÁS EUFÓRIÁJA

*Milyen jó lenne becsukott szemmel gépelni
csak tapintani a billentyűket
és elképzelni a szót
a beszédet, a csendet
a füleket, nyakszirteket, ajkakat közelről
a libbenő ruhafoszlányokat
nagy és nyárhús termeket képzelni
magunk elé*

*és leragadni egy suttogásnál
egy mosolynál
egy váll fölötti visszafordulásnál
futó tekintetnek mondják
pedig a tekintet nem fut, még utazás közben sem
egy pontra figyel
és ha átsiklik, akkor is egybelátja a képeket
mert minden mindennel összefügg
legfőképpen te velem
és én teveled
a féléssel a féltés
az elengedéssel a hazavárás
a mérhetetlen önzéssel
a végtelen odaadás.
a kis apróságok
és a nagy narratívák.

a mítoszok.*

ÉS BELETETTE

a gyékénykosárba
és letakarta egy maga által szőtt vászonnal.
A kamrában tartotta, ott hűvös volt.
Amikor már teljesen kihűlt, és szeletelhetővé
dermedt, akkor lett olyan illata,
most szippantottál belőle, írod.
És hogy egyébként nem értesz,
meg hogy tudod te, elöntötte a Duna a rakpartot.
Ez mind költészet, a sodró víztől én is félek,
és tőled is néha, amikor elsodorsz.
A barokk hasonlatokat most mellőzném.
Az előrejelzés szerint nem lesz vihar.

ZÖLD VERS

Rögtön elaludtam, és meztelenül feküdtem
nyitott ablaknál reggelig. Aztán csak álltam ott,
néztem a szemközti domboldalt, a tetőket,
az ódon tornyokat. Megreggeliztem, sétáltam,
kijelentkeztem, a sajtos rudat
odaadtam egy hadakozó koldusnak.
Most az Ibrahim előtt ülök, az Írott-kő
árnyékában. Panamakalapban.
A mentán érzem, mennyire sajog a szád.

Ha sokat szeretsz, elalszom.
Beszélj hozzám. Beszéltess.

FORDÍTOTT LAMENT

Nem ír, már tíz perce nem válaszol, biztosan nem szeret, elfelejtett a szépleány, kiejtett a szívéből, máris más mellén matat, esemesét másnak küldi, mással örül egy malomban, zöld ágra se itt vergődik, nem szoknyáján zörgetem a haraszt, elbitangolt, ahogy kinéz, lányod elbujdosott, Uram, kegyelted bizalmadra nem lett méltó, és egymás kegyeiből mi is hullani látszunk, mit tegyünk most, legyünk mitévők tán, irgalmasok, feszegezzük, tükrözzük tán, világítsuk, de az én kezem ezeket elművelni nem tudná, a szemem sem engedelmeskedne, látása fura elváltozásokat okozna bennem, úgy hiszem, de beláthatod, teljesen Rád sem bízhatom őt, bár irántad való tiszteletem határtalan, és nagy bizodalمام van Tebenned, de hisz Te rendelted őt nekem és áldozatra méltóvá minket Te tettél, hogy is gondolhatod, hogy ezek után a buliból kihagysz, velünk többé nem számolsz, nem úgy van az, Uram, a szerelemmel többé nem sáfarkodsz, férfi fölénnel nőt többé nem osztasz, elmúltak rég azok az idők, de egyetlen szavamat nekem fel ne ródd, hanem hát mit tegyünk a szépleánnyal, kit nekem rendeltél, s kiben titkon Neked is örömed telik, bitangoljon szerteszét, vagy dicsérjen végtére is engem, szerelmes művedet, mondd?

ANTIK LAMENT

Ó, ti lucullusi nimfák, ti nádak, ti kemények,
mi végre szegje napfény az eget, ha a költő
kedvesével skypon nem beszélhet! Ha nem érti
módját virágföld a cserépnek, hogy lészen koszorú
isteni keblekre, s szakadjon a löcs, míg fordul az
ábrázat borúból derűbe. Jól fogod, Piméne,
s te is, te kapatos, dúvad, bővállú Kérmész.
Holnap is nap lészen, a bor folyni fog, az istenek
herélnek. Lucullus, mondom hát, ésszel még
hagyján, de szép nélkül bizton nem élsz meg.

GILEÁD

Szeretem csizmád kopogását,
a porzó havat, amiben jársz.
A viharokat, miket nekem küldesz,
és ezt a kínzó légszomjat, mert tőled jön,
szeretem.

Szeretem azt az átkozott estét, ott a várudvaron,
a gyümölcsöst, mit nem mutattál meg nekem.
Szeretem dacodat, dühödet,
szeretem türelmetlenséged, mi kövér
fürtökben lóg le rólad.

Tudom, vonzódásom térben és időben hiábavaló.
És az sem segít, hogy én találtam ki a szerelmet,
valamikor, a nyolcadik napon.

De ne rázd a fejed— azt nem szeretem.
Az én-szavak megvetemednek a létben,
és toroktól lefelé.

Hidd el, tudom mit beszélek, miért, s kinek.
Amióta szeretlek, semmit sem tudok
biztosan.

De ha nem hiszed, az sem érdekel.

EMBERI IDŐT ADJ

Utána csend lesz úgyis.
Maradnak a versek, a csuprok
A meleg mozdulatok az asztalon.
A szavak, amiket kimondtunk
Vagy ki kellett volna.
A hámok, a kengyelek
Néhány elhasznált szövet.

Aztán majd újra felnövünk.

KRK

*Elmúlik az idő, míg ideér
Elfogy a tenger, s ki belegondol.
Nincs érkezésed.
A testet nézed, amit a láb vonszol
Kis kör, nagy kör
Hívogató zegzugok
Bort kínálnak és megisszák helyetted
A magadfajta kerubok.
Lent az öböl
Fent az öled.
Táncolj, pörögj
Részegülj meg a gondtól.
Viseld el magad
Vidd kenyértörésre
A dolgot.
Rohanj ki a várból.
Fent az öböl
Lent az öled.
Gá브리el jön
Szent Mihállyal.*

VEZEKLÉS

Lábtól fázol felfelé
Mint ki jégesőben járkal.
Eléd jönnek az angyalok
És vontatnak egy bárkán.

Beszállsz
A lelked háborog.
A nyílt vízen érsz földet.
Elengeded
Elenged.
Holnap újrakezded.

FENEKETLEN TÓ

Besötétedett, pedig egész nap
gondoltam rád.

HA MÁR ILYEN BOLONDUL

alakult, elmondanám neked a sötétet is.
Elmondanám, ha lenne rá szavam.
Megsúgnám, ha félnéd a fényt.

MA ESTE, KÉT CHECKPOINT KÖZÖTT

*napi tizennégy órát dolgozni
romokat takarítani
vigasztalni
keveset enni
alig aludni
eléje menni
sokat énekelni
körbetáncolni
blues-nak örülni
vigécnek állni
és egyébiránt.*

ha várnak otthon.
ha nem.

JÓB ÉNEKEI

(1)

Nem fogok megőrnülni. Csak hogy tudjátok.
Nem esik bajom, mert erős vagyok, s mert az
én kedvesem is harcban edzett, erős asszony.
Erősebb, mint a ti nagy gonoszságotok, az én
gonoszságom, az ő gonoszága,
és minden élő gonoszága együtt.
Nem vetemedik meg a föld,
nem hullanak el az erdők,
nem száradnak ki a vizek,
a rügyek tavasszal kinyílnak,
mint a bánatfák,
a gyerekeknek este a mesék.

Amíg világ a világ.

Nem hagyom nektek a szerelmet,
mit is tudtok ti róla.
Ne gyertek nekem a magánnyal,
és hogy minden egyre megy.
Nem hiszek nektek.
Én a fényben hiszek, s hogy nincs hatalmatok
fölöttünk.
Hogy a világ jól van megcsinálva,
és benne mi, emberek.
Mondtam már, az én kedvesem erős asszony.
A legerősebb.
S ha most hallgat is, ne gondoljatok vele.
Ne vessetek, azt értem.
Kísértsetek, az a dolgotok.

(2)

De adjátok vissza nekem
Köszöget, mert hosszú lesz
A tél. Ti csak hadat viseltek
Ellene, de nekem otthonom
És bennetek is lakik egy Jurisics tér.
Ahol ismertek minden üstöt, követ
Ahol nektek pörkölik a kávé.
Ahol a szőlő
A szerelem jövésének könyve.

Egy éve lesz már, az ezredik.
Tudja a nő
Érti a férfi
S ti is akkor lettetek nagyok.
Mert alszik néha az Isten.
S matatnak benned túlélő angyalok.

(3)

A helyemen állok, rendületlenül.
Itt az asztal, itt a szék.
Te is itt vagy, a világban, valahol.
Egyszer csend lesz.
És zöld, és béke.

9 ÓRA 36

Fontos megbeszélés. Szakmai érvek hangzanak el,
meg kell védeni az álláspontot. Besüt a nap,
a laptopok halkán búgnak.

Ádám fontol, Péterék szóban, élcben két jóbarát.
Misi mond valamit, reagálni kéne, de én csak a te
arcodat látom, a te bénító csended tölti be a teret.
Hetek óta nem szólsz hozzám.

Pedig nevetésedre megnyílna az ég,
egy szavadra kettéválnak a tengerek.

Start Up meeting, a projektindító dokumentumnál tartunk,
eleredt az eső, és lent, a Magyar Nobel-díjasok útján
friss fű sarjad.

De mi van a szépségprojekttel,
a méltóság-projekttel,
az élet- és beszédprojekttel mi van?

Mi van a világgal? Mi lesz velünk, kedves?

Ki a felelős, mik a határidők, a kritikus időszakok?

Hány szóból áll össze a béke?

Hány csókból a jóhalál?

Utcatábla leszünk, fa, virág, langyos permet
a levendulabokrokon. De rajtunk most ez sem segít.

9 óra 36. Nincs levegő. Bombák vannak.

Bennünk, alattunk mérges mezők.

Hiányzol.

Hiányzik az ágyasházakról a tető

Gőzölgő borjaknak a szalma

Világnak a verés.

Dolgozunk. A Quality Gate van soron,
a minőséget biztosan hozzuk, munkánk gyümölcse

beérik. A falon lefolyik a fény.
Norvégiába kéne menni halásznak,
és bevárni a Megváltót, amíg még érdekelve van.
Kérges lenne a kezem, mint a föld, amire lép.
Kikérném tőle a sorsomat.
Ki kérné tőlem a szerelmet?

A mutató nem mozog. Pedig a dokumentumok
szaporodnak, az excel-táblák telnek, már
megbeszéltük a java-tanfolyamot, Péter
kötségelszámolásokat írt alá és utazási szám-
lákát, válaszoltunk a németeknek, döntéseket
hoztunk, poénkodtunk, Misi is elégedett,
jól van ez így,
a projekt beindult, és hozni fogja
a hozzá fűzött reményeket,
de én tehozzád fűzném az én minden reményemet
asszony, Isten, mestergerenda
sok neved van, te egy és oszthatatlan
és nagy a te szükséged
és nagy a te hatalmad
de az idő makacsságával és az ordas hiánnyal
szemben te is tehetetlen vagy
én magam vagyok a példa, nézd
még mindig 9 óra 36, pedig mindent
megpróbáltam már, végigpörgettem két életet,
táncoltam, elbabráltam veled, elindítottam egy
projektet, megnevettettük egymást, és hiszünk
mind a jövőben, Ádám bizakodó, Wolkens vidám,
Misi is elégedett,

Kőhalmi Péternek ma reggel
kislánya született, Rékának hívják, császározták,
jól van, és felesége is, aki brazil,
aki idejött a világ másik, szomorúbb végébe
egy férfi után,

akit tisztel
és szeret,

csak én vagyok egyedül
s te árván
az idő is megállt
és a levegő is elfogyott
nem tehetek ellene semmit
és nem tehetsz te sem ellene semmit, Uram
mert az írás beteljesedik
minden írás beteljesedik
te akartad így
a szépség se tudja máshogy
és a szerelemnek is megvannak a maga sémái

9 óra 36.
bombariadó.

9 ÓRA 37

Éles kövekkel tele a zsebed
A hátad ki nem hordott ima.
Éhes a világ
Szomjas a föld
Reszkető vadak az emberek.

HAGYD A CSUDÁBA

A mívet, a pallért
Hagyd a cirádát.
Most szerda van
Holnap csütörtök
Aztán péntek, szombat
És így tovább.
Ne számolj, csak számot adj
Ne keresd kákán a csomót.
Az idő magad vagy.
Hagyd a csudába
A vánszorgó percekét.

VASÁRNAP

Szélcsend van, ünnepi fényes lassúság.
Néha megindul a Körtér felé egy hetes,
néha eszembe jut, hogy várnak rám.
Tekintetük, mint egy meleg puliszka,
rám tapad. Mezítlen a testem, vemhes
a világ. A nap felszárítja a foltokat.

GALEOTTO MARZIÓHOZ

Én Galeotto Marzióhoz verset nem írok.
Nem pecsenyéztem vele, és nem is ismerem.
A korunk lehet még ugyanolyan beteg,
de nekem más a történetem.
Neki királya volt, nekem nőm, ki mégoly messze.
Humanista társak? Szellemi légyottok?
Ugyan! Ma a költők alanyiak,
s megosztóznak mind a koncon.
De tényleg, mért is írnék én verset, vagy bármit
is Galeottóhoz, ki nem ivott, s nem örült velem?
Hallgatnom most is lehet.
És nélkülem e magánzó korban ő is jól meglapul.

FÖLDRAJZ, EMELT SZINTŰ

Az elején volt az ige.
Majd elindultak a földrészek,
a telt hasú gályák és körbenyírt barátok.
A zsoldosok.

Sok idő telt el azóta, a világ benépesült.
Nincs már hely nélküled. Demény kuncogása
sem, és az olvadó jéghegyek. A költők ilyenkor
ódákat zengenek, a kritikusok mérik a hitelt,
az olvasó kedve átcsap
vagy megreked.

De legyen bárhogya is, én férfi vagyok, s te
az a nő, kit szeretek. Nekem te vagy a világ.
Nem tudom, hogy történhetett, s hogy
a bölcsészek így gondolják-e. De Velemben
perzsel a hó, és minden bodzának fordulója
van. S ha nem vagy itt, szétszednek
a posztmoderneket, ha elmaradsz,
nem fogadnak szót az elemek.

DICHTUNG UND WAHRHEIT

*olyan ez is, mint a növények déli ernyedése
és daliasága este.*

*a forró aszfalt a nyári zápor után gőzölög,
ami még az első pillanatokban közhely,
de aztán valami mély
és megnevezhetetlen vonzódás,
jó érzés, otthonosság, időtlen állapot.
talán az ócskavasak szemérme,
talán a passzátszelek dühe, melege*

az amszterdami hétvége után megkértek, hogy
írjak róla egy rövid beszámolót. meg is írtam,
mert király volt, tényleg, beleszóttam minden
fontos adatot, majd azzal zártam, hogy ingovány
és cölöpök, biztos talaj és a fenntarthatóság,
s hogy minden mindennel összefügg.
s jó lenne nemcsak a profitot és a pezsgőt,
de az alázatot, a derűt és a tiszta vizet is
átmenekíteni a túlsó partra,
s hogy ez sikerülni fog

ma felhívott a főszerkesztő, aki szíve szerint
hozná a cikket, de egy órán keresztül próbált
meggyőzni arról, hogy végső soron az olvasók
hülyék, és nem is akarnak gondolkodni,
hogy nem értik, és nem is akarják érteni

meg aztán egyáltalán nem mindegy,
hogy tizenötezer, a világ minden sarkában
netező munkatárs mit olvas

és igazán beláthatnám, hogy a teljes szöveget

mégsem közölhetik le
das werden Sie doch wohl
einsehen

én ezt persze nem látom be
de ez nem is fontos
hazafelé régi dalokat hallgattam
a Sláger Rádión
és rád gondoltam
beszívtam a sok jó és rossz polleneket
nem ismerem őket külön-külön, csak együtt
és együtt nincs jó és rossz
elvégre ami virágzik, az hogy lehet virágtalan,
mint az unalom és a kedvetlenség,
hogy lehet nem örülni a ferde
és eltévedt sugaraknak,
ha szereti az ember a hársat,
a bolond gesztenyéket,
és volt már igazán szerelmes
ilyenkor, nyár derekán
s amikor még nem tudni,
hogy korpát kapnak-e
a tizenötezrek
vagy felszabadultan és fűben fognak
hemperegni,
mezítláb, felgyűrt ingujjban
járják majd a Zorbát híres topmenedzserek
Frankfurt főterén
és a városi parkokból
nagy öl virágokkal térnek majd meg
szigorú otthonaikba

*és nem. tényleg nem tudom, mi ez
talán mégis az ócskavasak szemérme
ha belepik őket a pihék*

*és pollenek
talán mégis a növények esti költészete
vagy a forró aszfalt lüktetése
pucér és egymáshoz siető talpaink alatt*

PÁKOZD ÉS SUKORÓ

Hazaértem, kipakoltam, megittam a banánshake-et,
és igen, a gesztenyék kinyíltak, elvirágoztak már,
minden nap megnézem őket, és fáj a combom
belső fele, ma kengyel nélkül ügettem,
és elgondolkodtam még egy kicsit ezen a mai
ügyön is, mert már ügy lett belőle, levelet fogok
írni a kinti vezetésnek, hogy mondják már meg,
nem baj, ha igen, csak mondják meg, és írják
bele a szerződésbe, a miheztartás végett,
elfáradtam én is, nem várom meg ébren
a hajnalt, pedig van úgy,
hogy napba öltözik a nő
és vigyázzba a férfi,
van úgy, hogy szarvas állja az ember útját
és fehérek a vénkupás cserepek

FUTÓSZÁRON

Nem szeretem az etióp vicceket, nem mintha ez politikailag inkorrekt lenne, mert az hülyeség, de mindenki lehet kiszolgáltatott és pucér, egy meleg ölért, egy egészséges gyermekért, jó szóért, egy pofa kenyérért vonyító vonaglász. Elmúlt az új reneszánsz. A régi.

14 ÓRA 01

Pedig megmutatnám neked a világot
Ahogyan a jelek, színek, illatok és formák
Amik szintúgy a te testeden
És a dúslevű fákon.

Most igencsak kisámfáználak
Elnyelném érdes szemérmed
Nyakadat harapnám
Ami éppúgy jellemző rám
És a be nem tört vadakra.

És aztán megint kisámfáználak
Mert még százszoréhes a te ínyed
És karmolnod kell neked is
Matatnod kell teszáddal énrajtam
És körös-körül.

És megint, és újra.

Aztán tenni kell a tűzre.

Aztán dönteni kell.

HÚSHAGYÓ SZERDA

Gránáteső, ravasz és kék lélekrepeszek.
Tizenegy büszke halott, hét sebesült.
A pusztulás közepén megilletődve állok.
Még megvan mind a két kezem.
Már három hónapja nem csókoltalak.

Amikor elered kéz mentén a kezed.
Amikor már a fák sem.

HÁRÍTÁS

Meg kell keresnem még apát a tömegben.
Sört kell innom, tennem kell
És hagynom kell tenni a szépet.
Sokan vannak. És nagy vizek, özönök.
Utána majd. Holnap. Egyszer. Talán.

Látod, amott kofák mennek. Furakodnak,
feleselnek, gyűrik az időt. De az idő nem
gyűrődik. Az idő, mikor szólni kéne, az idő.
Csend van. Látod amott.

A CSODÁT KIMERÍTETTÜK HÁT

*legalábbis a róla való lehetséges beszéd szintjén
de azt, hogy a csodán túl mi van
azt nemigen tudjuk
mert egy kicsit itt is vagyunk
meg ott is
benne vagyunk a pácban
mindannyian
érintve vagyunk
ezért nem lehetünk objektívek
mily szörnyű is lenne
és nevetséges
mérni az örömet*

*nem, nem tudom, mi van a csodán túl
általában
de azt sejtem
hogy mi van az egyes életutak mögött
a beteljesített
megélt sorsokban*

*mert az bizonyos, hogy a te életed eleje és vége
között ott vannak azok a passiók
a te szemednek látása
büszkeséged és alázatod
az az össze nem téveszthető sóvárgás
tudásszomj
toporzék és jókedv
az a jóízű nevetés
ami csak a tiéd és csak belőled árad*

*és az én életem eleje és vége között ott van
a Napleány és a Salamon*

*Solitude és Mauren
ott van a tangó
és a nőszírom
az ars amandi
a priori
és a posteriori
a szakadatlan hadi útra menés
a Doroszlók és Horpácsok
a Klopácska
Selmecebánya déli lejtői
ezeket tudom*

*és ha meghalok, lesz, ami véget ér
és lesz, ami megmarad
mert nem ér véget a beszéd
és a bolondság
az öröm is megtapad
a gézen
még ha ez szép világ
amit mi ismertünk meg
és ami azért szép
mert mi megismertük
nem marad meg, csak átalakul
csak elolvad
csak elárasztja a víz, az olaj
a hazugságok
és a szmog*

Lopják a népek a csendsubát.
Mindhiába.
Újrakötöd.
Újraköltöm.

RAZGLEDNICÁK

(9)

Hányszor kérgesedik a kéz reggelig,
hányszor a lélek.

(10)

Mint a tavaszi Niszan hónap tizennegyedik napján,
kora reggel, az oszlopcsarnokban a prokurátor.
Idegenek között, esőfelhők alatt. Soha ennyi pipacsot,
soha ennyi levegőt köröm közül,
böjtös szépet, de nagyot.

(11)

Furcsa dolog ez a valami, élet vagy mi, valaki álma,
Isten látomása, valami titokféle, vak-csoda.

(12)

Elég azt mondani: alma, körte, szőlő, lugas.
Csöröge, a bőr cidrizése a kar belső felén,
vasárnap reggel, kocsmazaj,
rigók,
katonák,
fagy,
hóseprés.

Elég azt mondani
hiányzol.

(13)

mennem kell, mennem kell
a gyerek sem ordít már, a kint estére fogta a figurát,
én meg bojtorjánosra veszem, még nem tudom,
hogyan alszom ma éjjel, a holnap még
olyan messze van

mennem kell, pedig még nem mondtam semmit,
nem mondtam el, hogy milyen szép ez a ronda
valami, élet vagy mi, Isten látomása, a hegyek
félrelépéseit sem mondtam el, pedig ki gondolná,
és azt sem, hogy mennyire undok és aljas közhely
az, hogy az idő majd mindent megold, nem igaz,
az idő nem old meg semmit csak úgy magától,
az idő csak telik közönyösen és bután,
s a sebek üszkösödnek, a burok sérül,
az emberek tönkremennek,
pedig akár oda is mehetnének
egymáshoz,
és lenne mit mondani, tenni,
nem, az idő nem old meg semmit,
ha mi nem segítünk be neki

mennem kell
pedig maradnék még, megszerettem ezeket
a fekete billentyűket
az ordibáló cigányt, a kinti hideget,
szerettem ezt az estét, mert a holnapit
és a holnaputánit is szeretnem kell
nem tudom, mi történik, de azt hiszem,
hogy ez a valami, több, mint a halál

mennem kell
aludnod kell

(14)

Nem ébredtél meg, amikor betakartalak,
s még akkor sem, amikor melléd feküdtem.
A tetőablakon fény szűrődött be, azt hiszem,
telihold volt. Sokáig feküdtem így, és hallgattam,
hogy szuszogsz. Mélyen és ütemesen. Csend volt.
Vihar utáni csend. Boldog voltam. Derűs
és bizakodó. Erre emlékszem abból a városból.

(15)

A többi lányokat persze megnéztem. Amióta
kijöttem anyám méhéből, őket nézem.
De kívül vannak. Mind.

(16)

Meg az emberek.
Olyan bolondok, hogy még a pelyvát is,
látod, kétszer összekeverik.

(17)

Mint dombra futnak fel tavasszal a gyíkok,
a szerelmesek és a nárciszok.

(18)

Nem hiszek az idő nagyvonalúságában, tudod.
És hogy a többi kapcsolat melege majd mindent
helyre tesz, hogy majd évek után, meg majd ha
véletlenül találkozunk az utcán, és megcsodáljuk
egymás gyerekeit, és elviccelődünk
a szarkalábakon, és hogy mikor tolattunk

utoljára hátra. Én ezekben nem hiszek.
Nem hiszek a falakban,
pedig a várakat mindig megcsodálom.
Nem hiszek abban, hogy kintről pestissel
jönnek, és azért, hogy szeretteinket,
állatainkat halomra öljék.
Talán mézet hoznak, s jó híreket a világból.
Nagy messzi városok, patakok, békés temetők,
gyümölcsösök, repce- és levendulamezők illatát
hozzák. Dolgos emberek álmát hozzák,
kezük munkája kezükben.

(19)

Pedig milyen kicsi voltál
S gyengekék, mint a búzavirág.
S hogy megnőttél.
Mint a havasok.

(20)

Sohasem testre vágytam.
De gyengédségre.
A test gyengédségére,
ami a lélek szövete.

(21)

De ki vagyok én, hogy valamit is kérjek?
S ki vagy te, hogy ne adj, csak úgy, magadtól?

(22)

Mantra lesz belőle,
nem rögeszme.

Kint tódul a nyár.
Vagy valamilyen meleg évszak.

TARTALOM

<i>De ez most mind nem fontos / 7</i>
<i>Hozzuk magunkkal / 10</i>
<i>Kassákosan indul / 11</i>
<i>Dorule / 12</i>
<i>Csak ülnék / 13</i>
<i>Márai, Marburg, csend, levendula / 22</i>
<i>Ha megszöknénk / 23</i>
<i>Il treno a domani / 24</i>
<i>Decameron / 25</i>
<i>Csendes lament / 26</i>
<i>Mert a bánat sem örök / 27</i>
<i>Virágok völgye / 28</i>
<i>Kissé zavartan / 29</i>
<i>Bájoló / 30</i>
<i>Allora / 31</i>
<i>Hetyke / 34</i>
<i>Néha / 36</i>
<i>Portishead / 37</i>
<i>Katalinka / 38</i>
<i>Plein air / 40</i>
<i>A fenntartható csodákról / 41</i>
<i>Az elcsitulás eufóriája / 44</i>
<i>És beletette / 45</i>
<i>Zöld vers / 46</i>
<i>Ha sokat szeretsz / 47</i>
<i>Fordított lament / 48</i>
<i>Antik lament / 49</i>
<i>Gileád / 50</i>
<i>Emberi időt adj / 51</i>
<i>Krk / 52</i>
<i>Vezeklés / 53</i>

Feneketlen tó / 54
Ha már ilyen bolondul / 55
Ma este, két checkpoint között / 56
Jób énekei / 57
9 óra 36 / 60
9 óra 37 / 63
Hagyd a csudába / 64
Vasárnap / 65
Galeotto Marzióhoz / 66
Földrajz, emelt szintű / 67
Dichtung und Wahrheit / 68
Pákozd és Sukoró / 71
Futószáron / 72
14 óra 01 / 73
Húshagyó szerda / 74
Amikor / 75
Hárítás / 76
Látod, amott / 77
A csodát kimerítettük hát / 78
Lopják a népek / 80
Razglednicák / 81

A kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője
a Pécsi Direkt Kft.
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő u. 1.
www.alexandra.hu
www.konyvnagyker.hu

Noran kiadó 2004 Kft., Budapest, 2009
E-mail: informacio@noran.hu
www.noran.hu
Felelős kiadó a Noran kiadó 2004 Kft.
ügyvezető igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Balikó Helga
Kötésterv Faragó Ágnes

ISBN 978 963 283 020 9

Nyomás Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető Vadász József ügyvezető igazgató

